

Full diocesà

21 de maig del 2023

p5 — Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

p6 — Davant la sentència del TC sobre l'avortament

La Mare de Déu del Carme (Jorba)

Una noia de vint-i-un anys, natural d'Igualada, Maria Cardona, va entrar al Carmel de Vic l'any 1907. En les seves converses amb el seu germà, Lluís —casat, sense fills i ben situat econòmicament— li expressa el desig d'una fundació carmelitana a Igualada. Ella morirà poc després del final de la guerra.

Durant la postguerra, havent-hi un gran nombre de vocacions a Vic, es planteja una nova fundació, i el canonge igualadí Mn. Amadeu Amenós hi col·labora des del primer moment. Serà Lluís Cardona qui comprarà una torreta situada al barri anomenat «el Poble Sec», cap als afores d'Igualada, lloc tranquil i poc edificat.

Això es va acordar el 31 de maig de 1949: la mare Leonor de Santa Teresa del Nen Jesús, i la mare Mª Emília de Jesús, priora i subpriora respectivament de la comunitat, acompanyades del pare provincial es traslladen a Igualada. Les reben a la casa rectoral de Santa Maria l'arxiprest, Mn. Miquel Fitó, amb els seus vicaris, Lluís Cardona i Josep Riba.

Es fixa definitivament la data de la inauguració per al dia 23 d'octubre. El 18 d'octubre arriben a Igualada cinc de les fundadores, i el dia 21 hi arriben les dues restants. Es dona la circumstància que entre 1954 i 1969 l'església del monestir serviria de temple de la recentment inaugurada parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

(Continua a la pàgina 5.)

«Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món»

Ascensió del Senyor / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

(1,1-11)

Salm responsorial

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

[46]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en

vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(1,17-23)

Acaba l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

(28,16-20)

«S'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista»

Adoració i missió

Carles Riera i Fonts, pvre.

Es prosternaren. I després reberen l'encàrrec de Jesús: «Aneu a convertir tots els pobles i bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.» L'adoració prepara per a la missió; l'una i l'altra són companyes inseparables.

Glorificat, Jesús se'n torna al Pare, a la plenitud de vida, a aquella realitat en què també nosaltres ja ara podem viure, anticipadament i espiritualment, gràcies a la fe i als sacraments. L'ascensió del Senyor prefigura la nostra.

Amb la glorificació de Jesús hi va implícita la divinització de tota la humanitat, en contrast amb l'Encarnació, que és la humanització de Déu. L'Ascensió i l'Encarnació s'oposen harmònicament.

L'home no pot quedar-se aturat, extàtic, contemplant com Jesús se'n puja al cel, sinó que l'astorament i la fascinació han de ser compatibles amb l'ansia d'una existència lliurada.

Crist Jesús és ara el nostre intercessor davant de Déu i ens ha llegat la missió de tenir cura d'aquest món, d'anunciar el Regne, d'anar construint la civilització de l'amor. Deia l'escriptor francès Antoine de Saint-Exupéry: «Si volem un món de pau i de justícia cal posar decididament la intel·ligència al servei de l'amor.»

El cristià creu que Déu l'estima, que és misericordiós i fidel. Sabem que Jesús, ni que se'n torni al Pare, serà cada dia amb nosaltres fins a la fi del món.

La imatge

La tramoia de l'Ascensió és espectacular: ho saben els artistes, ho comproven els espectadors del teatre. «Se'n pujà al cel», cantem: com podríem expressar si no el triomf del Messies? El text bíblic ens fa fixar en com s'acaba: seu a la dreta del Pare totpoderós, i d'allí ha de venir a judicar tothom. I mentrestant, l'encàrrec: «Aneu per tot el món i prediqueu la bona nova de l'Evangeli.»

Ascensió de Jesús (1520). Garofalo

Agenda

Lit. hores: Setmana III

22 dilluns

— Santa Joaquina de Vedruna, fund.
— Santa Rita de Càssia, agustina
Ac 19,1-8/Salm 67/Jo 16,29-33

23 dimarts

— Sant Desideri i Mercurial, bisbes
Ac 20,17-27/Salm 67/Jo 17,1-11a

24 dimecres

Mare de Déu, Maria Auxiliadora
La dedicació de la basílica de Sant Francesc d'Assís
Ac 20,28-38/Salm 67/Jo 17,11b-19

25 dijous

— Sant Urbà I, papa
— Sant Gregori VII, papa
— Sant Beda el Venerable, mr. mercedari
Ac 22,30;23,6-11/Salm 15/Jo 17,20-26

26 divendres

— Sant Felip Neri, fund.
Ac 18,9-18/Salm 46/Jo 16,20-23a

27 dissabte

— Sant Agustí de Canterbury, bisbe
Beat Josep Tous i Soler, caputxí fund.
Ac 25,13-21/Salm 102/Jo 21,15-19
Vigília: Gn 11,1-9 o bé Ex 19,3-8a.16-20b o bé Ez 37,1-14 o bé Jl 3,1-5/
Salm 103/Rm 8,22-27/Jo 7,37-39

28 Pentecosta (Pasqua Granada) / Cicle A

Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar
Ac 2,1-11/Salm 103/1C 12,3b-7,12-13/Jo 20,19-23

El 3 de juny, solemne Vetlla d'Espigues Diocesana

Tindrà lloc a Artés, organitzada per l'Adoració Nocturna

El consell de l'Adoració Nocturna Diocesana organitza la Solemne Vetlla d'Espigues per al pròxim dissabte, 3 de juny, a les onze de la nit a l'església parroquial de Santa Maria d'Artés.

Entre les vetlles que l'Adoració celebra en el transcurs de l'any, l'anomenada "d'Espigues" té un especial significat, atès que va ser creada per a demanar-li al Senyor per les collites. Per això té lloc el mes de juny, finalitzant amb la benedicció dels camps que, en els llocs del litoral, s'estén també a les mars.

Actualment, en aquelles localitats en les quals les labors agrícoles no tenen especial rellevància la vigília dona gràcies a Déu "pels assoliments del treball humà, posant aquest treball a les seves mans perquè Ell el transformi en fruit de redempció".

Ordre de la vetlla

A les 22h, recepció i registre d'adoradors i banderes al local de l'església.

A les 23h, salutació i benvinguda a càrrec del senyor rector de la parròquia, Mn. Florenci Gras.

Missa concelebrada i presidida pel senyor bisbe de Vic, Romà Casanova.

Exposició del Santíssim, processó per l'exterior i benedicció dels camps i ciutat.

Presentació d'adoradors i torns de vetlla.

Hi haurà tres torns i l'ordre serà anunciat en el seu moment.

A les 2,45h, celebració matinal i pregària comunitària.

A les 3h, reserva i comiat a la Mare de Déu amb la Salve.

Notes varies

Es prega a les Seccions que portin la seva bandera, i els adoradors, les insígnies corresponents.

La celebració de la vetlla es farà amb el ritual de la Vetlla d'Espigues (llibret vermell).

La Vetlla serà oberta a tots els assistents. Es recomana als adoradors que vinguin acompanyats de familiars i amics.

Hi haurà una reunió dels consells per a fer un canvi d'impressions.

Acabada la vetlla es farà un petit desdèjuni de germanor per a tots els assistents.

Fe d'errades

Demanam disculpes pel titular erroni de la portada del passat 7 de maig, que no es corresponia amb el cos del text, on sí que es detallava la ubicació correcta de l'advocació mariana. La Mare de Déu de Bellmunt es troba al terme de Sant Pere de Torelló, no de Torelló com deia el titular.

Vetlla de Pentecosta

El senyor bisbe convoca a la celebració del sagrament de la confirmació a la catedral, amb motiu de la vetlla de Pentecosta, dissabte vinent, 27 de maig a les set de la tarda (una hora abans hi haurà l'assaig i possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació). És una oportunitat per a recordar la importància d'aquest sagrament, així com la possibilitat de rebre'l una vegada ha passat l'edat en què era costum de fer-ho.

Avui, col·lecta de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

La col·lecta d'avui —l'única que va instituir el Concili Vaticà II— recorda als catòlics la necessitat de contribuir a les despeses de comunicació per a l'evangelització i el progrés dels pobles. Avui, en aquest laberint comunicatiu del segle XXI, l'Església ha de fer un esforç per fer sentir la seva veu en el món present.

Avui us demanem de contribuir amb aquesta col·lecta a ajudar l'oficina de premsa, la web i el Full Diocesà, que cada dia més són una inversió necessària per a comunicar el que som i el que fem.

El lema de la jornada d'enguany, la número 57 i que sempre coincideix amb l'Ascensió del Senyor, és «Parlar amb el cor en la veritat i l'amor». En el missatge del papa Francesc es ressalta que és el cor el que ens mou a una comunicació oberta i acollidora: «En el dramàtic context del conflicte global que estem vivint, és urgent afirmar una comunicació no hostil. Necessitem comunicadors disposats a dialogar, compromesos a afavorir un desarmament integral i que s'esforcin per desmantellar la psicosi bèl·lica que niua en els nostres cors.» Parlar amb el cor significa participar «en les alegries i les pors, en les esperances i en els sofriments dels homes i dones del nostre temps», diu el Papa. És una crida que interpel·la especialment els qui comuniquen en un context avui «tan propens a la indiferència i a la indignació, a vegades sobre la base de la desinformació, que falsifica i instrumentalitza la veritat».

La Mare de Déu del Carme (Jorba)

(Prové de la pàgina 1.)

Arriba un moment que el barri s'urbanitza i es converteix en l'eixample principal d'Igualada. La comunitat religiosa es veu obligada a cercar un lloc més adient per a la vida de clausura. El 6 de juny de 1983 es traslladen a Jorba, ara aviat farà quaranta anys, i la inauguració serà el dia 11 del mateix mes.

La primera imatge de la Mare de Déu que es va posar a l'altar de la capella del primer monestir a Igualada va ser una Mare de Déu de Lurdes. Més endavant (1954-55) es va adquirir la Mare de Déu del Carme i es col·locà sobre una peanya de fusta i presidia la capella. En el convent nou, la imatge primer es posà enmig d'un retaule de fusta presidint la capella del monestir. Posteriorment es va fer el medalló que encara hi ha actualment, tal com es reproduïx en la imatge de portada.

A la foto de la dreta (autor: J.Farrès) el primer monestir de les Carmelites d'Igualada (1949-83).

El dret a la vida, és inconstitucional?

Nota de la Comissió Executiva de la CEE davant la sentència sobre la Llei de l'avortament del TC

El propassat dia 9 de febrer el Tribunal Constitucional va rebutjar, al cap de tretze anys, la ponència que declarava inconstitucional la «Llei orgànica 2/2010 de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs», demanant una nova ponència. Davant aquest fet, sintetitzem el que diuen els bisbes: «Defensem la dignitat de cada persona humana, creada a imatge i semblança de Déu, independentment de la seva edat, raça, estat de salut.

Només es podria afirmar el dret a l'avortament en el cas que l'embrió o el fetus no fossin res; però, el no nascut no és una cosa, és un ésser humà.

Amb aquesta llei, l'ésser humà en els primers moments de la seva existència és un veritable sense papers, candidat a l'expulsió del si matern.

Reiterem que amb aquesta llei els drets i obligacions del pare del no nascut queden inhibits i censurats.

Recordem que, amb resolucions com la que s'acaba d'aprovar, el «dret» deixa de ser tal, perquè no està fonamentat sòlidament en la inviolable dignitat de la persona, sinó que queda sotmès a la voluntat del més fort. D'aquesta manera la democràcia, malgrat les seves regles, va per un camí de totalitarisme fonamental.

La CEE publica la instrucció sobre abusos sexuals

La Conferència Episcopal Espanyola ha donat a conèixer fa uns quants dies la instrucció sobre abusos sexuals a menors i persones vulnerables, en què els bisbes es comprometen a «encoratjar» les víctimes perquè denunciïn el seu cas davant els tribunals civils. Es tracta d'un document sobre el qual es treballa des de l'Assemblea Plenària de la CEE que se celebrà l'abril del 2019, quan s'acordà de sol·licitar a la Congregació per als Bisbes l'autorització per a publicar un decret general.

Aquest document serà actualitzat cada cop que es modifiqui la normativa canònica vigent. A més, el caràcter d'Instrucció, en unificar i explicar el dret vigent sobre la matèria, reforça l'aspecte normatiu del document, que tindrà força de «Normes» i no solament d'orientacions, en línia amb la voluntat manifestada pel Sant Pare.

Podeu consultar el contingut íntegre de la instrucció sobre abusos a la web de la CEE.

Betel 23 es consolida com a trobada dels joves catòlics

EdB

Betel'23, celebrat el dia 6 de maig, és la tercera edició d'una jornada organitzada pel Secretariat Diocesà de Pastoral amb Joves de l'arquebisbat de Barcelona, on gent de divuit a trenta anys de Barcelona i altres punts de Catalunya es reuneix per viure una experiència de Déu a través de ponències, tallers, música i pregària.

Després d'una presentació duta a terme per Jordi Massegú, responsable de Lifeteen Espanya, es va donar pas als ponents, que explicaren els seus testimonis de vida, variats, colpidors i encoratjadors. Primer va ser el torn de Derral Eves, cofundador i productor de l'exitosa sèrie «The Chosen».

Personalment, un dels moments més emotius va ser quan va tocar el torn de paraula a Claudine Uwasakindi, supervivent del genocidi de Ruanda, testimoni i víctima d'abusos, la qual, ja des de l'inici, va confessar la seva reticència a explicar el seu cas. «On és Déu en tot el que he patit? Quin testimoni de perdó

he de donar jo, que no he perdonat el meu marit que em va voler matar, ni la meva filla, fruit del record d'una violació?» El seu dolor ens va fer emmudir. Però després el seu discurs va fer un tomb, identificant-se amb la dona de l'Evangeli que pateix hemorràgies, sentint que estava sagnant i que necessitava tocar el mantell del Senyor (cf. Mt 9,20-22). I no solament tocar, sinó «intercanviar la mirada amb Jesús».

Després dels tallers, es va cloure el torn de testimonis amb la presència de Julio Alberto, exjugador del Barça, i Marta Rodríguez, directora de l'Institut d'Estudis Superiors sobre la Dona de l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum. Ara bé, el que va captar l'atenció com a novetat fou el ball de màscares dels membres de la comunitat del Cenacle, expressant, a través de la dansa, com Déu els ha salvat. La jornada acabà amb l'adoració del Santíssim, amb música de lloança, dirigida pel bisbe Sergi Gordo.

El llibre

Mártires del Japón

Santiago Mata

Editorial Sekotia.

272 pp.

18,95 euros

Quines van ser les causes de la persecució contra els cristians del Japó? Va arribar el cristianisme a desaparèixer? Per què mai no va aconseguir gran rellevància entre les religions practicades en aquell país?

Respondre a aquestes preguntes exigeix girar la mirada cinc segles enrere quan els primers cristians van arribar a l'arxipèlag i intentar comprendre la manera de pensar i viure d'aquells japonesos.

L'obra de Mata encaixa com en un puzzle les peces d'una història que mereix un lloc d'honor en els annals de la història de l'Església i de la seva persecució durant segles.

Jesucrist, Senyor del món i de la història

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els primers cristians, enmig d'un món hostil, afirmaven la senyoria de Jesucrist per damunt de tots els altres poders d'aquest món. Ho feien amb *parresia* (la llibertat de parlar enmig de l'assemblea) de l'Esperit en el seu cor: *Ningú no pot dir: «Jesús és Senyor» si no és sota l'acció de l'Esperit Sant* (1Co 12,3). Aquesta afirmació els aportava la llibertat profunda, fins i tot en els moments de contradicció i persecució. De fet, molts moriren confessant Jesús com a únic i veritable Senyor del món i de la història. El reconeixement de la senyoria de Crist, enfront dels poders mundans que volen arrencar del cor la llibertat de les persones per subjugar-les, fent-les titelles dels interessos d'alguns, és font d'alliberament personal i social i constructor de l'única «revolució» que perdura al llarg dels segles.

La paraula sense el testimoniatge pot dur a l'escàndol; però el testimoniatge sense la paraula pot caure en el buit

Els cristians som urgits, enmig de la nostra societat, a confessar de manera explícita i clara, tant de paraula com d'obra, que Jesús és el Senyor. En aquest cas, el testimoniatge de la vida i la professió de paraula són inseparables. La sola paraula sense el testimoniatge pot dur a l'escàndol; però el testimoniatge sense la paraula oportuna pot caure en el buit. Enmig nostre hi ha moltes persones que cerquen sentit, perquè en el seu cor experimenten la buidor, malgrat el «benestar» que ofereix el món. El nostre testimoniatge, acompanyat del relat de la nostra fe, pot ajudar perquè en el cor d'alguns s'obri quelcom profund que eixampli l'horitzó de la seva existència.

Confessar que Jesús és Senyor del món i de la història ens demana certament la confessió clara i amb llibertat, però també ens ha d'ajudar a viure en la convicció que ell és present enmig del nostre món i de la nostra història. En la nostra societat Déu és present en el goig i les tristeses de les persones que cerquen: «Ell viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada, sinó descoberta. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (Francesc, EG 71). L'Església, doncs, ha d'oferir a tothom, amb humilitat i respecte, el gran tresor de l'Evangeli que duu en gerres de terrissa (cf. 2Co 4,7), a fi que molts puguin reconèixer que Déu no és pas un estrany, sinó la font de la llibertat autèntica i de la vida eterna.

